

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 lipca 2025 r.

sprawy **P. P.**,

oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 157 § 2 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej J. M.,

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie,

z dnia 12 września 2024 r., sygn. akt IV Ka 1208/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wadowicach,

z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt II K 238/23

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżycielkę posiłkową J. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od oskarżycielki posiłkowej na rzecz P. P. kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów obrony z wyboru w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony to, że:

1. „w dniu 30 grudnia 2022 roku w miejscowości W., woj. [...] wszedł do nieruchomości J. M., która posiada dożywotnią osobistą służebność domu

zlokalizowanego w miejscowości W., os. [...] i wbrew żądaniu jako osoby uprawnionej nie opuścił przedmiotowej nieruchomości,

tj. o przestępstwo z art. 193 k.k. oraz to, że:

2. w dniu 30 grudnia 2020 roku w miejscowości W. woj. [...], poprzez popychanie oraz zadanie uderzenia w żebra spowodował u J. M. obrażenia w postaci stłuczenia klatki piersiowej, okolica lewych żeber z miejscową bolesnością, stłuczenie powłok brzucha z obecnością krwiaka powłok w trakcie hemolizy oraz krwiaki ramienia lewego w fazie hemolizy, które naruszyły czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na czas trwający nie dłużej niż siedem dni,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.”

Sąd Rejonowy w Wadowicach wyrokiem z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt II K 238/23

1. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. uniewinnił P. P. od popełniania czynu zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia,
2. na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 3 k.p.k. umorzył postępowanie wobec P. P. o czyn zarzucany mu w punkcie drugim aktu oskarżenia z art. 157 § 2 k.k. wobec stwierdzenia, że jego społeczna szkodliwość jest znikoma.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej J. M., Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 12 września 2024 r., sygn. akt. IV Ka 1208/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. „art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez wynikający z niedostrzeżenia istoty zarzutów apelacji wywiedzionej imieniem oskarżycielki posiłkowej brak ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia Sądu II instancji do zarzutu odnoszącego się do błędnych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego w kontekście tego, że J. M. nie była osobą uprawnioną do wydania oskarżonemu polecenia opuszczenia domu, co skutkowało przyjęciem przez Sąd Rejonowy, że P. P. nie zrealizował znamion występku z art. 193 k.k. oraz

wadliwe przyjęcie, iż ww. zarzut apelacji jest nieprawidłowy, bowiem apelujący de facto kwestionuje niezastosowanie art. 193 § 1 k.k., a zatem obrażę prawa materialnego a nie błąd dokonanych w sprawie ustaleń stanu faktycznego,

2. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez naruszenie zasad obiektywizmu, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę materiału dowodowego przez Sądy obu instancji, a zwłaszcza zbagatelizowanie długotrwałego konfliktu rodzinnego pomiędzy stronami eskalowanego i w istocie wywołanego przez P. P., nadto faktu, iż w dacie zdarzenia nie zostało nawet zainicjowane postępowanie spadkowe po zmarłej A. P., która przed śmiercią sygnalizowała, iż jej wolą jest, aby oskarżony nie przebywał w domu zajmowanym przez zmarłą wspólnie z dziećmi i rodzicami;
3. art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez uznanie za prawidłowe rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie umorzenia postępowania w sytuacji, kiedy społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była wyższa niż znikoma, nadto okoliczności jego popełnienia - fakt skierowania agresji wobec osoby starszej, nadto byłego członka rodziny, każą oceniać je jako karygodne”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów postępowania kasacyjnego, a to wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w toku postępowania przed Sądem Najwyższym według norm prawem przepisanych.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Wadowicach oraz obrońca P. P. w pisemnych odpowiedziach na kasację wnieśli o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej. Nadto obrońca wniósł o zasądzenie od oskarżycielki posiłkowej na rzecz oskarżonego kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest oczywiście bezzasadna.

Odnosząc się do zarzut podniesionego w punkcie 1. kasacji to należy stwierdzić, że brak jest uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w Krakowie wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.k. i art. 457 § 3 k.p.k. i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. W toku kontroli odwoławczej rozpoznano oba zarzuty apelacyjne, a więc obrazy przepisów postępowania oraz błędu w ustaleniach faktycznych, a Sąd w uzasadnieniu podał czym kierował się wydając zaskarżone kasacją orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski sformułowane w apelacji uznał za niezasadne. Przede wszystkim Sąd odwoławczy zaakceptował ocenę dowodów prowadzącą do poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego i skoro uznał je za prawidłowe, to słusznie nie dopatrywał się w zachowaniu oskarżonego znamion występku z art. 193 k.k., tzw. naruszenia miru domowego. Prawidłowo zaakceptował ustalenie Sądu I instancji, że P. P. miał prawo wejść na II piętro domu zajmowanego na I piętrze przez pokrzywdzoną i jej męża. J. M. przysługuje służebność osobista mieszkania znajdującego się na I piętrze, natomiast cały dom stanowi własność dzieci oskarżonego, który tego dnia był umówiony z synem O. po odbiór dokumentów. Oskarżycielka posiłkowa nie była więc uprawniona do wydawania poleceń oskarżonemu opuszczenia pomieszczeń, w których się znajdował. obrońca nie podważył natomiast w kasacji stanowiska Sądu odwoławczego w tym zakresie.

Sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutów apelacyjnych (pkt 1c) i 2) w zakresie czynu z punktu 2. aktu oskarżenia z art. 157 § 2 k.k. wskazując, że nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania oceny społecznej szkodliwości tego czynu i przyjęcia przez Sąd I instancji, że jest ona znikoma, a zatem nie stanowi ten czyn przestępstwa. Sąd odwoławczy podkreślił, że P. P. został sprowokowany przez J. M., spowodował u niej niewielkie obrażenia ciała, wskazując równocześnie na rodzinny charakter konfliktu. Sąd Najwyższy zauważa, że w istocie w zakresie tego czynu, co do którego zostało umorzone postępowanie na mocy art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w kasacji nie został sformułowany żaden zarzut, który winien podlegać rozpoznaniu na etapie postępowania kasacyjnego, a więc należy poprzestać na tych stwierdzeniach. Przypomnieć bowiem należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego. W

tej sprawie, skoro Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymał w mocy orzeczenie sądu I instancji, to też nie mógł naruszyć przepisów postępowania karnego wskazanych w zarzucie 2. Kasacji, bo ich nie stosował. Zarzut ten jest więc skierowany przeciwko orzeczeniu Sądu Rejonowego w Wadowicach, podobnie jak zarzut 3. Kasacji, którego treść wskazuje, iż w istocie jest to polemika kwestionująca ustalenia faktyczne, co również nie jest dopuszczalne w kasacji.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o art. 636 § 1 k.p.k.

W niniejszej sprawie obrońca oskarżonego, w ramach jego obrony na etapie postępowania kasacyjnego, sporządził odpowiedź na kasację, a więc wykonał czynność procesową, za którą należy się oskarżonemu zwrot kosztów w wysokości 300 zł. Kwota ta, zgodnie z § 12 ust. 1 w zw. z § 11 ust. 2 pkt 6 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800 ze zm.), stanowi 25 % stawki minimalnej przewidzianej za obronę w sprawie, w której ta czynność ma być dokonana, a więc od kwoty 1200 zł. Zauważyć należy, że sporządzenie odpowiedzi na kasację nie zostało bezpośrednio określone w rozporządzeniu i dlatego należało wysokość stawki należnej za tą czynność ustalić w oparciu o stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]